

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344170960/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Atter blev det Aften, Lysene tændtes. Og Vognene rullede i alle mulige Retninger over det hele Paris.

Over det hele Paris, som den Gang var næsten saa forunderligt, som det er endnu. Over det hele Paris og Montmartre! Og Montmartre var – som endnu – en eneste stor Østersbanke, hvorhen et Par Gange hver Maaned Parisere fra de andre Kvarterer, sultne Ganer, lette Hjærter, i Flokke paa to og paa tre og paa fem og paa syv søgte for at stikke portugisiske Østers til 80 Centimer Dusinet – store som Baade og fulde af Hav. Aa disse Ture, da man spiser til Aften paa Montmartre i Selskab med indfødte Børn af Paris og finder, at Værten, der udskænker Cidre fra Normandiet, bor tre Minuter fra Koken, der sælger Snegle fra Bourgogne, og sex Minuter fra Huset med den bedste Bordeaux og ni Minuter fra Spisestedet med Strasburger Pølserne, saa at man gennemvandrere alle Frankrigs nuværende og fortidige Provinser og drømmer en dejlig Drøm. – Men min Historie tildrog sig i fjærnere, mere enkelte Tider! fulde af Klokkespil og gammeldags Urskiver: den Gang, som der staar i Folkevisen, den smukke Barbererske tog Prinsen ved Næsen paa mer end en Maade; den Gang, i Følge en anden Folkeviser, en Pige i Boulogneskoven gik og sang saa højt, at de kunde høre det over hele Paris; den Gang den misantropiske Gargantua efter en saadan Frokost i Montmartre stod op paa Toppen af Notre-Dame, vis-à-vis Ludvig den helliges Statue, og druknede Byens samlede Bestand af Mennesker og Dyr, og den Gang Møllersken paa Montmartre endnu var en ung, livsglad Enke, som gærne bad Folk, der havde spist til Aften i Kvarteret, om at blive til en Svingom i røde Mølle. Siden er hun jo bleven gift, hvad Sangen melder om:

. Passé par devant
j'épous' la meunière
du moulin à vent.